

....."Φασισμός: Το τέρας"

Οι μάζες μετά τον πόλεμο ένιωσαν απατημένες, όχι μόνο γιατί τίποτα δεν άλλαξε στη ζωή-τους, όπως λίγα χρόνια πριν τους υπόσχονταν οι “αρχηγοί” για να τους παρασύρουν στο μακελειό “με το χαμόγελο στα χείλη” αλλά και διότι η μίζερη ζωή τους επιδεινωνόταν συνεχώς και περισσότερο, εξαιτίας της μεγάλης οικονομικής κρίσης που ήρθε να προστεθεί το 1929, και που βάζει οριστικά τέρμα στην υποσχεμένη για μετά τον πόλεμο ευτυχία. Οι μαρξιστές και οι κομμουνιστές έχουν συνείδηση της κατάστασης, και δεν εκπλήσσονται από το γεγονός πως τα πράγματα παν από το κακό στο χειρότερο.

Οι υπόλοιποι, και κυρίως οι λεγόμενες πλατιές μάζες που ούτε τότε ούτε τώρα πολυκαταλαβαίνουν ότι η δυστυχία εκπορεύεται από τον κόσμο τούτον και καθόλου από τον κόσμο των πνευμάτων, αναμένουν εναγώνια τον Μεσσία. Οι αιώνιοι μικρομεσαίοι, πάντα απορημένοι και μόνιμα μπερδεμένοι, έτσι στριμωγμένοι ανάμεσα στους αστούς που τους ζηλεύουν και που προσπαθούν να τους φτάσουν και τους προλετάριους που τους μισούν γιατί η ύπαρξή τους και μόνο προδιαγράφει σαν πιθανή και τη δική τους μοίρα του κοινωνικού και οικονομικού εκπεσμού, τούτοι λοιπόν οι περί τα πάντα αδαείς μικρομεσαίοι, εμφανίζονται για πρώτη φορά στην Ιστορία σαν αυτόνομη πολιτική δύναμη μέσα από το φασισμό, που είναι αποκλειστικά δικό τους σάπιο φρούτο.

Η πρώτη φροντίδα του πρώην “σοσιαλιστή” Μουσσολίνι, που και στην “πρώην” πολιτική του περίοδο είναι τελειώς άσχετος με τον μαρξισμό – το παράδειγμά του για έναν σοσιαλισμό χωρίς μαρξισμό, σαν να λέμε για μια σκορδαλιά χωρίς σκόρδο, θα το ακολουθήσουν πάρα πολλοί αντιμαρξιστές “σοσιαλιστές” – η πρώτη λοιπόν φροντίδα του Ντούτσε, είναι να διακηρύξει την έχθρα του, τόσο προς τον καπιταλισμό όσο και προς τον κομμουνισμό. Μάλιστα, στο πρώτο καταστατικό των φασιστικών του ομάδων που θα συγκροτηθούν αργότερα σε κόμμα, διακηρύσσεται απερίφραστα πως η ιδιοκτησία πρέπει να καταργηθεί, και τούτο παρά την εξαρχής δηλωμένη εκθρόνηση του φασισμού για τον κομμουνισμό.

Ποτέ ο πολιτικός παραλογισμός δεν έφτασε σε τέτοιο ύψος. Φυσικά, λίγο αργότερα, όταν ο φασισμός θα γίνει όργανο του μεγάλου κεφαλαίου, η “ιερότητα” της ιδιοκτησίας θα διακηρυχτεί εκ νέου, κι όλα θα παν καλύτερα για τον τρομοκρατημένο μικρομεσαίο που για μυριοστή φορά ξαναβλέπει το σταθερό του όνειρο για μια σπάταλη ζωή. Ωστόσο, ο φασισμός αγωνίζεται σχεδόν μέχρι τέλους σε δύο μέτωπα: Το αντικομμουνιστικό και το αντικαπιταλιστικό. Βέβαια τούτος ο τελευταίος αγώνας είναι ένα αισχρό ψέμα της φασιστικής προπαγάνδας, που προσπαθεί να κρατήσει τον μικρομεσαίο στη σωστή του θέση, ανάμεσα στα δύο άκρα. Άλλωστε, η ταξική αυτονομία του μικρομεσαίου είναι ένα αστέιο παραμύθι, αφού η μοίρα του είναι να κινείται άλλοτε δεξιά κι άλλοτε αριστερά σαν εκκρεμές, ανάλογα με την “προκοπή” του, ή τη χρεοκοπία του, που του επιβάλλουν οι αντικειμενικές συνθήκες. Ο μικρομεσαίος είναι ένα τέρας με δύο κεφάλια που κανένα από τα δύο δεν είναι δικό του.

Ο Ζηνόβιεφ, εκδηλώνοντας την αμηχανία του γι’ αυτό το τρομερό και πρωτόγνωρο για την εποχή του φαινόμενο που ήταν ο φασισμός με την αναμφισβήτητη λαϊκή του βάση, διακήρυξε πως “ο φασισμός είναι όργανο της αστικής τάξης” και ησύχασε, λες κι αυτό που ενδιαφέρει είναι το όργανο καθαυτό κι όχι το πώς και το γιατί φτιάχνεται το όργανο, που αφού φτιαχτεί μπορεί να χρησιμοποιηθεί μπορεί και όχι. (Η άποψη του Ζηνόβιεφ συνεχίζει δυστυχώς να είναι η “επίσημη” αριστερή άποψη).

Ο Ράντεκ, πολύ πιο νηφάλιος από τον Ζηνόβιεφ και καθόλου δογματικός δίνει έναν καίριο ορισμό του φασισμού που νομίζουμε πως ισχύει πάντα: “Ο φασισμός είναι ο σοσιαλισμός των μικρομεσαίων μαζών”. Εννοεί βέβαια πως τούτος ο μικρομεσαϊκός σοσιαλισμός είναι απλώς μια προσδοκία συναισθηματικής τάξεως για έναν καλύτερο κόσμο που οι μικρομεσαίοι στο πορτοφόλι και στο νου περιμένουν να τους φτιάξει ανέξοδα ο Αρχηγός, κι όχι οι ίδιοι με τους αγώνες τους.

Καταλαβαίνουμε τώρα γιατί ο Μεσσίας καθίσταται αναγκαίος, και γιατί όλα τα φασιστικά κόμματα καταρρέουν αυτομάτως με το θάνατο του Αρχηγού:

Ο Μεσσίας είναι ένα περίεργο ον που ενσαρκώνεται και αποσαρκώνεται περιοδικά, ίσα ίσα για να διατηρεί άσβεστη τη μεταφυσική ελπίδα των σε όλα μικρομεσαίων.

Η Κλάρα Τσέτκιν, ασκώντας κι αυτή κριτική στον Ζηνόβιεφ από τα αριστερά όπως και ο Ράντεκ, φαίνεται πιο συγκαταβατική από τον τελευταίο, αλλά και πιο συναισθηματική, όταν λέει: “Ο φασισμός είναι το κίνημα των βασανισμένων, των πεινασμένων, των ρημαγμένων από τη φτώχεια, των απελπισμένων”.

Είναι καταφάνερη εδώ η πρόθεση της Τσέτκιν να αθώσει τους “παρασυρμένους” από το φασισμό προλετάρους, γιατί βέβαια, υπήρξαν και τέτοιοι εν αφθονία. Ενώ ο Ράντεκ “εκχωρεί” ολόκληρο το φασισμό στους μικρομεσαίους, η Τσέτκιν προσπαθεί να δικαιολογήσει με τρόπο απαράδεκτα συναισθηματικό το αναμφισβήτητο γεγονός πως ο φασισμός ενώ είχε τοποθετήσει την καρδιά του στη μέση (στους μικρομεσαίους) πατούσε, ωστόσο με το αριστερό του πόδι στους μη κομμουνιστές προλετάρους και με το δεξί του στο μεγάλο κεφάλαιο. Πάντως θα ήταν τιμιότερο να πει και η Τσέτκιν εξ’ αρχής αυτό που είπαν μετά όλοι οι νηφάλιοι μαρξιστές: Όπου αποτυχαίνει ο κομμουνισμός, πετυχαίνει ο φασισμός. Είναι καταστροφικά ανόητο να θεωρούμε τον ξεμωραμένο και εξαθλιωμένο μικροφασίστα σαν όργανο του μεγάλου κεφαλαίου, τη στιγμή που δεν είναι παρά ένας απόλυτα απαίδευτος και ολικά βλαξ, σαν αυτόν ακριβώς που περιγράφει ο Ράιχ στο μνημειώδες έργο του “Η μαζική ψυχολογία του φασισμού” (μετάφραση Ηρώ Λάμπρου και Λεωνίδας Καρατζάς, έκδοση Μπουκουμάνη).

Είναι αδύνατο να εξηγήσουμε το φασιστικό φαινόμενο μόνο με τα δεδομένα της κοινωνιολογίας και της πολιτικής οικονομίας. Σίγουρα στον φασίστα υπάρχει και μια πλευρά καθαρά ψυχολογική, μας αρέσει δεν μας αρέσει ο Βίλχελμ Ράιχ. Η άρνηση της ψυχολογίας εδώ είναι εκ του πονηρού: Κάπου βαθιά ή λιγότερο βαθιά μέσα μας πρέπει να κοιμάται ένα φασιστάκι, που το στρίμωξαν εκεί μυριάδες ευνουχισμοί και αποστερήσεις, αρχής γενομένης από τη σεξουαλική αποστέρηση, όπως θέλει να πιστεύει ο Ράιχ, και μαζί-του και ο υπογραφόμενος, που δε θα πάψει να θεωρεί και τον μικρομεσαίο και τον προλετάριο και τον αστό φασίστα σαν ανθρώπους ολικά ευνούχους: Πνευματικά, νοητικά, συναισθηματικά, ενστικτικά.

Ο φασίστας είναι μια μούμια που της φύγαν όλοι οι χυμοί της ζωής, είναι ένας νεκροζώντανος ένας ζόμπι που πρέπει να ταφεί το ταχύτερο, καταρχήν για λόγους δημόσιας υγείας. Ο φασίστας είναι το άγος και το όνειδος της ράτσας των ανθρώπων, ένα άγος κι ένα όνειδος που ξαπλώνεται σ’ ολόκληρο το ταξικό φάσμα, αλλά που εγκαθίσταται με εντελώς ιδιαίτερη προτίμηση στο κέντρο του, δηλαδή στην περιοχή που καλύπτεται από τον ποικιλότροπο ερμαφροδιτισμό των μικρομεσαίων, απ’ όπου εκπορεύονται ακτινωτά όλες οι συμφορές του κόσμου τούτου.

Ο Αρτούρο Λαμπριόλα βάζει τα πράγματα στην ακριβή τους θέση όταν λέει: “Στην αρχή ο φασισμός δεν ήταν ούτε αστικός ούτε συντηρητικός. Έγινε τέτοιος κάτω από την πίεση των περιστάσεων”. Ωστόσο επιμένουμε στο “κάτω από την πίεση των περιστάσεων”, στην περίοδο δηλαδή που ο φασισμός συγκροτείται σε κόμμα και καταλαμβάνει την εξουσία, και ξεχνούμε ή κάνουμε πως ξεχνούμε τι ήταν στο ξεκίνημά του, και κυρίως τι συνεχίζει να είναι τώρα που περιέπεσε σε παρακμή σαν μαζικό κίνημα και που έγινε υπόθεση μιας χούφτας ηλιθίων και ανώμαλων νοσταλγών.

Ε, λοιπόν, στην αρχή του ο φασισμός ήταν αυτό που συνεχίζει να είναι και σήμερα: Υπόθεση μιας χούφτας ανώμαλων και ηλιθίων, που αποτέλεσαν το προζύμι που έκανε να φουσκώσει η ανθρώπινη βλακεία και κακοήθεια σ’ όλο το φριχτό της μεγαλείο. Η φασιστική φύτρα ήταν και είναι πάντα το αποτέλεσμα της αμάθειας, της ψυχανωμαλίας, του φόβου, της στέρησης (σ’ όλες τις μορφές της και καταρχήν της σεξουαλικής), της μικρόνοιας, της κακοήθειας, της έλλειψης ειλικρίνειας.

Ο φασισμός είναι η συνισταμένη όλων των κακών ποιοτήτων του ανθρώπου. Και επειδή η συνισταμένη, σαν γεωμετρική έννοια, ενέχει ήδη μέσα της και την έννοια του κέντρου, είναι πολύ φυσικό ο φασισμός, σαν κοινωνικό πια γεγονός, (και όχι μόνο ψυχολογικό) να εμφανίζεται καταρχήν και κατά κύριο λόγο στη μικρομεσαία περιοχή του κοινωνικοπολιτικού φάσματος.

Οι μικρομεσαίοι λοιπόν πρέπει να μπαίνουν σε μόνιμη καραντίνα. Διότι είναι η διαρκώς πυορροούσα εστία πολλών και ποικίλων κοινωνικών μολύνσεων, η καταστροφικότερη από τις οποίες είναι ο φασισμός.” (Β.Ραφαηλίδης, εφημερίδα Έθνος, 02/10/1983)

Αυτόνομη Πρωτοβουλία